

Засоби інформаційно-мережових війн, які докладно розглянуто у сьомому розділі, є поєднанням стратегії непрямих дій і "м'якої сили" як інструменту управління міжнародними процесами, спрямованими на формування керованого хаосу і управління ним. У розділі обґрунтовано тезу, що технології керованого хаосу — це новий неконтрольований міжнародними організаціями вид зброї масового ураження, нова форма колоніальної політики.

Восьмий розділ "Основи теорії інформаційно-мережових війн" у структурованому вигляді розкриває систему, алгоритм визначення мети, об'єктів і суб'єктів, органів управління, загрози і ризику на всіх етапах підготовки і в ході ведення інформаційно-мережових війн. Їх базова модель, представлена в розділі, стала, по суті, фундаментом теоретичного дослідження. До основних цінностей в інформаційно-мережових війнах автор відносить капітал і владу.

У дев'ятому розділі "Моделі й алгоритм ведення війни у фінансовій, економічній і політичній сферах" наголошено, що важливим засобом інформаційно-мережових війн є фінансово-економічна зброя, яку активно застосовують у фінансово-економічних війнах. Автор зауважує, що алгоритм ведення сучасних інформаційно-мережових війн безпосередньо пов'язаний з алгоритмами впливу на систему політичного управління і зміни політичної влади.

Десятий розділ "Трансформація суспільства як наслідок інформаційно-мережових війн" присвячено аналізу дезінтеграційних процесів і тенденціям розвитку ситуації в Україні, проблемам стратифікації та розколу суспільства пострадянських країн. Основними чинниками виходу України із системної кризи і покращення життя населення є подолання соціальної аномії, закріплення в суспільстві таких життєвих цінностей, як честь, гідність, повага, відповідальність, патріотизм.

Отже, наукове видання О. Сенченко "Інформаційно-мережові війни: теорія, моделі, алгоритм" є, по суті, новим явищем, науковим проривом у контексті інформаційного протиборства. Зміст, системний підхід до вирішення наукового завдання, пов'язаного з інформаційно-мережовими війнами, надає можливість для об'єктивного і неупередженого аналізу процесів, які сьогодні відбуваються в нашій державі.

Яків Жарков,

кандидат історичних наук, доцент,
начальник кафедри зарубіжної воєнної інформації
Військового інституту Київського національного
університету імені Тараса Шевченка

Надійшла до редакції 14 квітня 2017 року

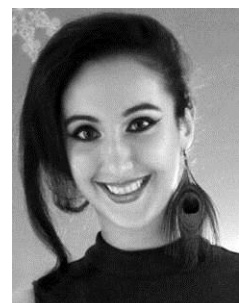

БІБЛІОТЕЧНА СПРАВА

УДК 030:81'374]:027.54(477-25)НБУВ

Анжела Шумілова,
молодший науковий співробітник
відділу науково-бібліографічної
інформації НБУВ

Кароліна Сінельник,
бакалавр Національного
педагогічного університету
ім. М. П. Драгоманова

Класифікація і типи словників у фондах Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського

У статті розглянуто принципи класифікації та типи словників, визначено вплив типологічних особливостей на процес формування цих видань. Проаналізовано роль словників як важливого засобу поширення наукової інформації на історичних етапах розвитку людської спільноти, науки та організації наукового спілкування.

Ключові слова: лексикографія, наукова інформація, комунікативна функція мови, систематизація видань, класифікація та типи словників, культура мовлення, ненормативна лексика.

Мета статті полягає у дослідженні різних типів словників як ефективного виду друкованих видань для оптимального інформаційного забезпечення науки в умовах інформатизації. Для її досягнення був вивчений практичний досвід створення та використання словників як сучасного засобу інформаційного забезпечення суспільства та науки. *Об'єкт* розгляду — словники, *предмет* — типологія словників. Джерель-

ною базою дослідження слугували фонди друкованих видань Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського (НБУВ). Повноті вивчення теми сприяли електронні ресурси.

Сьогодні бібліотека є основним накопичувачем, зберігачем та розповсюджувачем знань, зафіксованих у друкованих джерелах, рукописних та електронних фондах. Бібліотеці, на нашу думку, належить важлива

роль у процесах інформаційної підтримки та подальшого прогресу держави і суспільства, що спричинено глобалізацією розвитку інформаційної сфери. Стан соціуму визначається рівнем організації інформаційного простору [4, с. 6—7].

Мова — найважливіший засіб спілкування людей. Її комунікативна функція полягає в забезпеченні інформаційних процесів у сучасному суспільстві. Основними ознаками мовної норми є правильність, змістовність, чистота, точність, логічність, послідовність, різноманітність, доречність, доцільність. Правильність мовлення — це дотримання літературних норм, котрі мовці сприймають як прийнятний зразок. Правильність вважається основною комунікативною якістю мови.

І в усній, і в писемній мові обов'язковим є дотримання лексичних, граматичних та стилістичних норм. Для усного висловлювання актуальним є дотримання орфоепічних норм, для писемного — орфографічних і пунктуаційних. Чистоту мовлення порушує надмірне вживання запозичених слів. Інтонація, логічний наголос, милозвучність створюють виразність на фонетичному рівні. Фразаологізми, прислів'я, приказки, епітети, крилаті вислови підсилюють емоційний вплив. Для прикладу наведемо "Словник епітетів української мови" (Київ, 1998) С. Бирика.

Багатство мовлення — це використання мовцями великої кількості мовних одиниць, уникнення повторення слів, користування синонімічними ресурсами. У спілкуванні люди розвиваються духовно, формуються як суспільні суб'єкти.

Лексичний склад мови рухомий і постійно змінюється, відображаючи безперервний розвиток суспільства. Поява нових слів, висловів, нових значень слів і стійких словосполучень — *неологізмів*, збагачує мову. Свідченням поширення неологізмів є їхня фіксація у словниках. Неологізми, які виникли внаслідок дії закону економії мовних засобів, найчастіше є засобом вторинної номінації, якщо не стають єдиною назвою цього поняття.

Словники покликані зібрати та систематизувати нову українську лексику, дати тлумачення нових слів і значень. Вони сприяють поповненню не лише національного лексичного фонду, а й подальшому розвитку української літературної мови. Цей вид видання посідає чільне місце в системі інформаційного забезпечення науки.

Як зазначив Максим Рильський, "...повний словник будь-якої мови — це ідеал, до якого можна лише прагнути і якого ніколи не можна досягти, бо кожен день і кожна година приносять людям нові поняття і нові для тих понять слова" [8].

Відкритість сучасного світу, глобалізація, спрощення міжнародних контактів, розвиток телекомунікацій спричиняють масове проникнення іноземних запозичень в українську мову. Водночас зростає лексична взаємодія і взаємопроникнення мов [4, с. 56]. Постійне збільшення кількості іноземних слів, через калькування та запозичення, є позитивною рисою, що впливає на розширення лексики української мови. Але незнання іноземної мови не дає можливості зрозуміти значення цих слів. І тоді на допомогу приходять **словник іноземних слів**.

Мова безперервно пов'язана з історією та культурою нації. Вона стала знаряддям думок та почуттів народу. Словниковий склад мови — сукупність усіх слів, усієї лексики мови. Різноманіття та багатство лексичних запасів мови накопичено у словниках.

Словники відіграють важливу роль у розвитку духовної культури народу, сприяючи унормуванню й уніфікації мовних засобів, піднесенню культури мови. Словники — це зібрання слів, розташованих у певному порядку (алфавітному, тематичному, гніздовому тощо). Вони є одним із засобів зберігання результатів пізнавальної діяльності людства. Між ними є відмінності щодо реєстру слів і тих ознак, за якими вони характеризуються. Склад реєстру в цих виданнях розрахований на подання інформації, що не обмежується винятково українознавчими аспектами фактичного матеріалу.

Найважливішими властивостями інформації, що закладена у словниках, є достовірність, своєчасність, значущість, надійність, порівнянність, суттєвість, багаторазове використання, повнота і точність опрацювання та передавання (наприклад, "Український асоціативний словник" (Львів, 2007) за редакцією С. Мартінека).

У словнику можуть тлумачитися значення описуваних одиниць, з'ясуватися їхнє походження, наводитися інформація про правильність написання або вимови, подаватися переклад на іншу мову, висвітлюватися енциклопедична інформація про позначувані словами предмети, явища, наукові поняття тощо.

Створення словників — завдання особливої галузі лінгвістичної науки — лексикографії. Сучасна лексикографія є індустрією, яка, задовольняючи потреби в найрізноманітніших видах інформації про слово, активно використовує можливості новітніх технологій.

Укладання словників вимагає глибоких знань і великих зусиль. Окремі видання широко відомі, інші являють собою справжню рідкість. Словники виконують інформативну та нормативну функції (схема 1). Теорію класифікації словників розроблено у працях відомих мовознавців С. Гриньова, В. Дубічинського, Л. Симоненко, О. Тараненко, А. Цивіна, Л. Щерби, документознавців С. Кулешова, Н. Кушнаренко, Г. Швецової-Водки. Варті уваги наукові праці М. Комової з Національного університету "Львівська політехніка" — "Класифікація термінологічних словників" (2008)¹ та Л. Попової з Челябінського державного університету — "Типологія та класифікація словників" (2012)². Висновки цих дослідників викликають безсумнівний інтерес.

У свою чергу, одномовні словники поділяються на (схема 2):

¹ Комова М. Класифікація термінологічних словників / Марія Комова // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". — 2008. — № 620 : Проблеми української термінології. — С. 144—147. — Бібліографія: 11 назв.

² Попова Л. В. Типологія та класифікація словників / Л. В. Попова // Вестник Челябинского государственного университета. — 2012. — № 20 (274). — С. 106—113. — (Серия : Филология. Искусствоведение. Вып. 67).

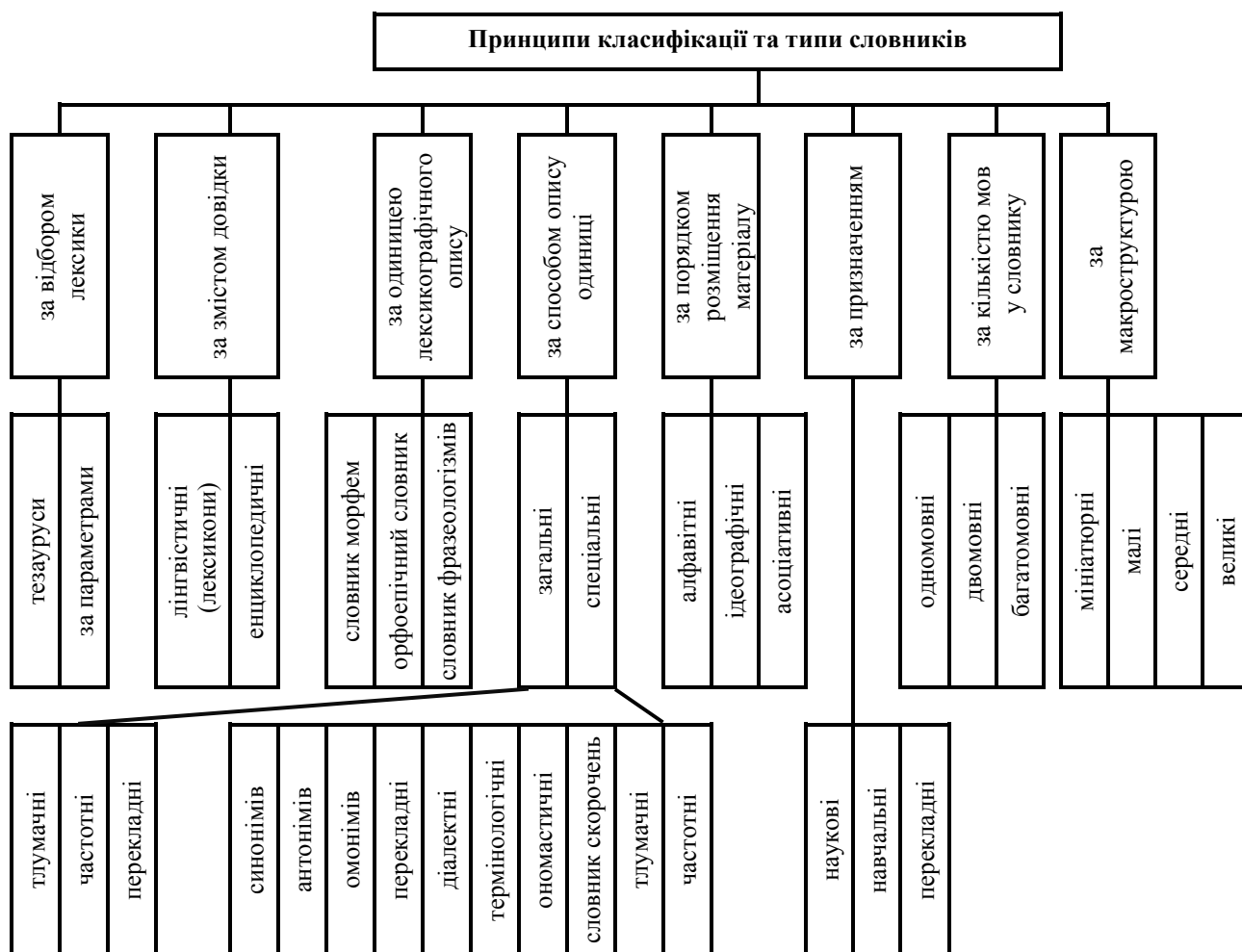

Схема 1

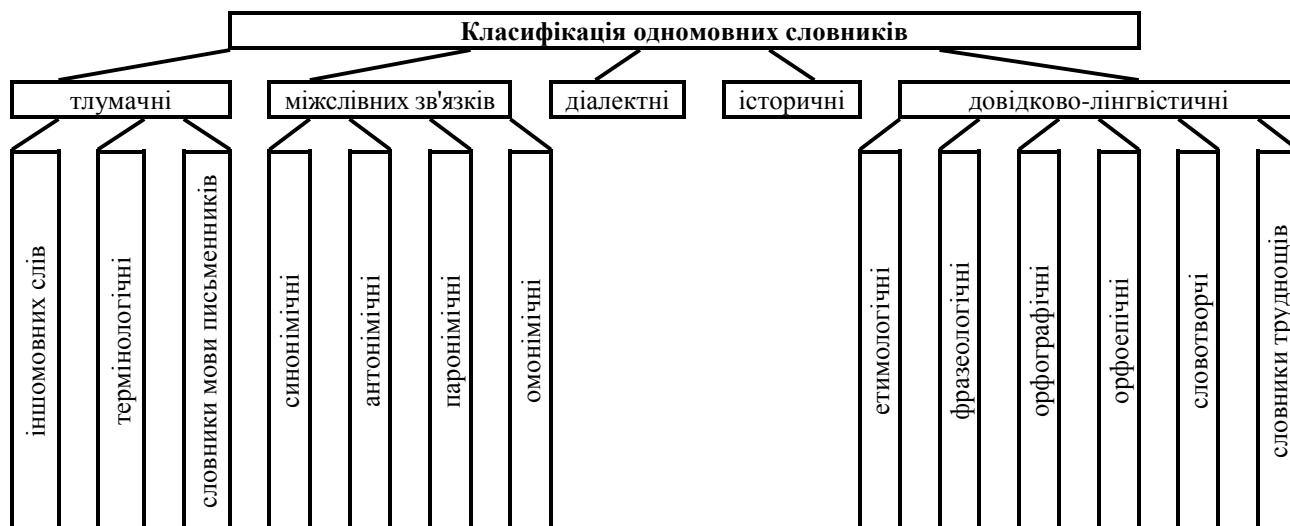

Схема 2

Запропонована класифікація словників створює основу для подальшої їх диференціації.

Є **академічні словники**, які містять найповнішу інформацію про слово, та **навчальні словники**, що мають на меті навчити людину, яка оволодіває мовою, правильно використовувати слово. Академічні та навчальні словники допомагають у роботі над художньою, науковою, загальнополітичною літературою. Вони

сприяють розширенню активної лексики, правильному використанню слів в усній та писемній мовах.

У країні на стан підготовки фахівців різних галузей науки, техніки, мистецтва помітно впливає економічна й соціокультурна ситуація. У розвитку вищої освіти виявляються нові тенденції. Важливим аспектом підготовки кадрів є надання освітніх послуг, зорієнтованих на майбутню професійну діяльність.

Одним з найважливіших напрямів розвитку будь-якої галузі знання є удосконалення системи термінів. Це виражається у коректуванні співвідношень між поняттями і термінами, що прийняті для їхнього позначення, і сприяє точності розуміння наукового тексту, тим самим полегшуючи спілкування на науковому рівні. Кожен термін окремої наукової дисципліни розглядається з позиції відбиття глибини семантики конкретного поняття, розкриття суті його відмінності від інших понять, виражених у подібних термінах. Терміни відображають у теоретичному плані багатогранність поняття, яке вони позначають, а також їхнє різне розуміння вченими. Навколишня дійсність змінюється надзвичайно динамічно, породжуючи не лише окремі нові терміни і поняття, а й нове їх осмислення.

Словники-довідники призначені для людей певних професій. Зокрема, словники-довідники з культури мови допомагають закріпити лексичні, морфологічні та інші норми української літературної мови, адже подають проблемні випадки слововживання. Окремі з них мають форму посібника, оскільки вміщують широкі коментарі, наукові й науково-популярні статті.

Усі словники залежно від призначення, змісту матеріалу і способу його опрацювання поділяють на два типи: **енциклопедичні** та **лінгвістичні (філологічні)**. Суттєва відмінність між ними саме в характері матеріалу, який описують: об'єктом в енциклопедичному словнику є поняття, у лінгвістичному — слово (схема 3).

Схема 3

Енциклопедичні словники за характером матеріалу поділяють на загальні та спеціальні, або галузеві та тематичні. Словники цього типу в концентрованому вигляді подають відомості про предмети, явища, події з найрізноманітніших галузей, розповідають про видатних діячів історії, науки, культури, а також пояснюють загальні та власні назви. Для повноти опису додають схеми, таблиці, карти, діаграми, малюнки, репродукції, фото тощо.

У **лінгвістичних словниках** слова пояснюються з погляду властивого їм лексичного значення, походження, правопису, наголосу тощо. Словники поділяють на тлумачні, історичні, орфографічні, орфоепічні, термінологічні, перекладні, фразеологічні, діалектні, етимологічні, частотні, інверсійні, ономастичні, словники наголосів, іншомовних слів, словники мови письменників та ін.

Найдавнішу лексикографічну традицію відображають **тлумачні** та **ідеографічні словники (тезау-**

руси). І в тих, і в інших пояснюється значення слова. Але в тлумачному словнику слова розміщені за алфавітом, а в ідеографічному — за групами, які виділяються на підставі певних спільних властивостей речей і понять.

Ідеографічний словник має ономастологічне спрямування від понять — до слів. Його реєстровими одиницями є поняття, кожному з яких підпорядкована словникова стаття — множина слів, які виражають це поняття у мові.

Тлумачні словники пояснюють, розкривають значення слова та його відтінки, вказують на граматичні й стилістичні властивості, подають типові словосполучення і фразеологічні звороти з цим словом.

У більшості розвинутих країн укладання тлумачних словників розглядають як суттєву частину мовної політики держави. За функціями і метою створення тлумачні словники поділяють на **нормативні** та **дескриптивні** (схема 4).

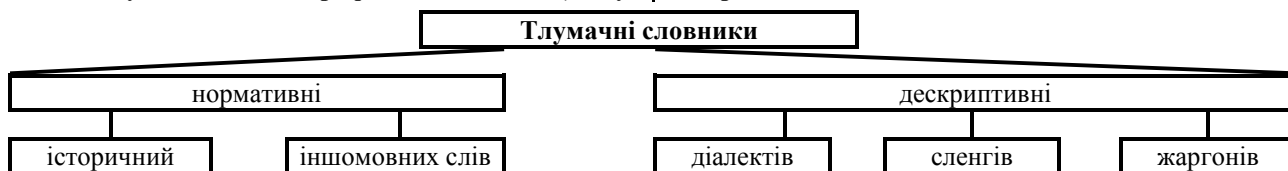

Схема 4

Дескриптивні словники призначені для повного опису лексики певної сфери і фіксації всіх наявних там вживань; у них фіксують всі релевантні випадки. Оцінка якості дескриптивного словника залежить від того, з яким ступенем повноти словник відображає проблемну ділянку, наскільки точно описані значення слів.

Дескриптивними за визначенням є словники **сленгів, жаргонів, діалектів**. До сленгу чи жаргону може бути повністю застосовано поняття норми. Проте норма в цих сферах менш стійка і не стає

об'єктом мовної політики держави [12]. Наприклад, у термінології англійської мови сформувався потрійний ланцюжок термінів на позначання лексичних груп: арго — жаргон — сленг.

У 1912 році пристав В. Попов присвятив своїм співробітникам, чинам зовнішньої і розшукової поліції Російської імперії "Словарь воровского и арестантского языка" [13]. При складанні словника він прагнув дати можливість колегам по мундиру мати настільну і кишенькову книжку, де були б зібрані, по можливості,

всі слова мови представників злочинного світу, з якими їм доводилося вести безперервну боротьбу [13, с. 5]. Походження злодійської та арештантської мови пояснюється тим, що злочинці намагалися й намагаються тримати у таємниці власні справи, щоб слова їхньої розмови для оточуючих залишалися невідомими і незрозумілими. Слова, що належали винятково до лексики злодіїв, стали вживати не тільки люди нижчого класу, а й вищого, які, ймовірно, і не підозрювали, що користуються злодійським жаргоном [13, с. 6]. Ще у 1909 році на сторінках журналу "Вістник Поліції" були опубліковані слова жаргону злочинців, загальною кількістю 400 слів, зібрані В. Лебедевим, начальником московської розшукової поліції. Він же уклав "Краткий указатель для чиновъ полиции", який вміщував до 150 слів [13, с. 9].

Як приклад наведемо словник О. Хоменко "Язык блатных, язык мафиози (1842—1978 гг.)" (Київ, 1997—1998), в якому представлено лексикон високоорганізованого корумпованого елемента.

Енциклопедичний синонімічний словник не може вважатися посібником для "злодіїв у законі", мафіозних авторитетів. Актуалізація ненормативної лексики та інтересу до неї свідчить не про брак культури та грамотності, а про симптоматичні тектонічні рухи в культурному пласті. Зокрема, про недостатнє розуміння цього мовного феномену, брак імунітету до нього.

Як зауважив французький філософ Мішель де Монтень (1533—1592): "Життя саме по собі — ні благо, ні зло; воно вмістилице і блага, і зла, дивлячись по тому, у що ви самі перетворите його". Це видання допоможе застерегти більшість недосвідчених людей від злочину. Словник — унікальний. Автор зібрав у виданні слова з українського, східного, турецького, циганського арг³. Тут представлено слова і вислови, вперше зафіксовані у різні часи. Надається каталог татуювань злодіїв — основного прошарку блатної субкультури.

Крім цього, у кінці другого тому наведено додатки, що дають змогу ознайомитися з азартними іграми злочинців, а також список літератури, яку використав автор [24, Т. 1, С. 3—12]. Словник становить виняткову цінність для істориків, соціологів, політиків. Цей різновид словників стане в пригоді людям, котрі цікавляться субкультурами, діалектами мов і жаргонів, спеціалістам — філологам, соціолінгвістам, діалектологам, літераторам.

Цікавість дослідників викликають і татуювання політв'язнів. Про це можна детальніше дізнатися з видання "Словарь тюремно-лагерно-блатного жаргона (речевой и графический портрет советской тюрьмы)" [16].

Основу таких словників становлять табірні прислів'я, тюремно-табірний жаргон. Жаргонний лексикон у своєму розмаїтті — це своєрідна картина світу, певної культури, що розкриває психологічний клімат епохи.

Розкутість сучасної мовної норми спонукала до філологічних досліджень і до словникових описів лайливої лексики. Вибух цікавості до нещодавно

забороненої лексики спричинив появу великої кількості наукової та науково-популярної літератури про ненормовану лексику, а також різних словників, які почали видавати у Великобританії, США, Німеччині, Росії. Парадоксально, але перші записи російської нецензурної мови належать іноземцям. Німець Олеарій у книзі "Описание путешествия в Московию и через Московию в Персию и обратно" (1656) описав емоційних москвитів та їх висловлювання, які б він сам ніколи "не сообщил целомудренным ушам, если бы того не требовало историческое повествование..." [10, с. 3].

Діалектні словники з'ясовують значення і межі поширення лексики територіальних діалектів, особливості вимови і вживання слів певного діалекту чи групи діалектів, як-от "Словник говірки села Шендерівка та інших населених пунктів Могилівського Придністров'я" Д. Крохмалюка [7].

Лексикографічні видання діалектного спрямування найчастіше розкривають системне пізнання говору, його багатство й розмаїття. Дослідники давно звернули увагу на функціонування в мові близькозвучних слів, на відмінності між ними у значеннях і на можливих помилках в їх використанні. Потужна міжмовна взаємодія, внаслідок якої наша мова активно поповнюється запозиченими словами та словотвірними моделями, призводить до порушення лексичної або словотвірної норми мови. А елементи "народної" мови, що все ширше проникають в систему літературної мови, руйнують її структуру.

Список використаних літератури та джерел

1. *Баришполець О. Т.* Український словник медіакультури / О. Т. Баришполець ; Нац. акад. пед. наук України, Ін-т соц. і політ. психології ; літ. ред. Т. А. Кузьменко. — Київ : Міленіум, 2014. — 196 с. — Бібліогр.: с. 193—194.
2. *Бибик С. П.* Словник епітетів української мови / С. П. Бибик, С. Я. Єрмоленко, Л. О. Пустовіт ; за ред. С. Я. Єрмоленко ; Ін-т укр. мови НАН України. — Київ : Довіра, 1998. — 431 с. — (Словники України).
3. *Великий* глумачний словник сучасної української мови / керівники проекту: П. М. Мовчан, В. В. Німчук, В. Й. Клічак ; Ін-т укр. мови НАН України, Ін-т мовознавства НАН України, Всеукр. т-во "Просвіта" ім. Т. Шевченка. — Київ : Дніпро, 2009. — 1332 с.
4. *Добко Т.* Довідково-бібліографічна діяльність наукових бібліотек Національної академії наук України: становлення та розвиток (XX ст. — перше десятиліття XXI ст.) / Тетяна Добко ; від. ред. О. С. Онищенко ; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. — Київ, 2013. — 376 с.
5. *Видання.* Основні види. Терміни та визначення : ДСТУ 3017:2015. — Чинний від 2016-07-01. — Київ : УкрДНЦ, 2016. — 38 с.
6. *Краткий учебный словарь экономических терминов: русско-немецко-польский : справ. изд. / сост.: В. В. Дубичинский, С. Лаудин, Й. Лешкович ; М-во образования и науки Украины, Нац. техн. ун-т "Харьк. политехн. ин-т". — Харьков : Изд-во "Підручник НТУ "ХП", 2015. — 148 с. — Бібліогр.: с. 141—142.*
7. *Крохмалюк Д.* Словник говірки села Шендерівка та інших населених пунктів Могилівського Придністров'я / Д. І. Крохмалюк. — Київ : Літопис-XX, 2015. — 248 с. — Бібліогр.: с. 168—172.
8. *Максим Рильський* про мову (до 90-річчя від дня народження) / вступ. ст. і підбір текстів Г. М. Колесник. — Режим доступу: <http://www.kulturamovy.univ.kiev.ua>. — Назва з екрана.

³ Арго — таємні мови.

9. *Мартінек С. В.* Український асоціативний словник : у 2 т. / С. В. Мартінек ; Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. — Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2007.
Т. 1 : Від стимулу до реакції. — 344 с.
Т. 2 : Від реакції до стимулу. — 468 с.
10. *Мокиєнко В. М.* Словарь русской брани: матизмы, обсценнизмы, эвфемизмы : 4400 слов и 4000 устойчивых сочетаний / В. М. Мокиєнко, Т. Г. Никитина ; ред. И. А. Богданова ; Санкт-Петербург. гос. ун-т, Межкафедральный словарный кабинет им. Б. А. Ларина. — Санкт-Петербург : Норинт, 2003. — 448 с.
11. *Нові слова та значення* : словник / уклад.: Л. В. Туровська, Л. М. Василькова ; відп. ред. Л. О. Симоненко ; НАН України, Ін-т укр. мови. — Київ : Довіра, 2008. — 271 с. — (Словники України).
12. *Оптимізація* епістемічної функції мови / Нац. ун-т Львів. політехніка. — Режим доступу: <http://www.studfiles.ru/preview/5213282>. — Назва з екрана.
13. *Попов В. М.* Словарь воровского и арестантского языка / сост. В. М. Попов. — Киев : Печатня С. П. Яковлева, 1912. — 128 с.
14. *Шумілова А.* Словники у фонді відділу довідково-бібліографічного обслуговування: нові надходження / А. Шумілова ; Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського, Відділ довідково-бібліогр. обслуговування. — Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/node/2782>. — Назва з екрана.
15. *Словарь-тезаурус синонимов русской речи* / кол. авт.: Л. Г. Бабенко, Ю. В. Казарин, Н. А. Дьячкова [и др.]. — Москва : АСТ-Пресс, 2008. — 509 с. — (Словари русского языка).
16. *Словарь тюремно-лагерно-блатного жаргона* (речевой и графической портрет советской тюрьмы) / авт.-сост.: Д. С. Балдаев, В. К. Белко, И. М. Исупов. — Москва : Края Москвы, 1992. — 526 с., ил.
17. *Словник сучасного українського сленгу* / упоряд. Т. М. Кондратюк. — Харків : Фоліо, 2006. — 350 с.
18. *Словники як джерело інформації. Роль словників у підвищенні мовної культури* // Моя бібліотека. — Режим доступу: <http://www.mybiblioteka.su/3-69005.html>. — Назва з екрана.
19. *Ставицька Л.* Український жаргон : словник / Леся Ставицька ; НАН України, Ін-т укр. мови ; Укр. наук. ін-т Гарвард. ун-ту ; Ін-т критики. — Київ : Критика, 2005. — 496 с.
20. *Сучасний словник іншомовних слів*: близько 20 тис. слів і словосполучень / уклали: О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк. — Київ : Довіра, 2006. — 789 с. — (Словники України).
21. *Тлумачний словник термінів з освіти, наукознавства, стилістики та красномовства* / уклад.: І. Є. Намакштанська, О. В. Романова, В. М. Левченко [та ін.] ; за заг. ред. І. Є. Намакштанської, В. М. Левченка. — Донецьк : Донбас, 2014. — 507 с.
22. *Український тлумачний словник* : тезаурус / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. — Київ ; Ірпінь : Перун, 2016. — 1696 с. : іл.
23. *Українсько-латинсько-англійський медичний енциклопедичний словник* / уклад.: Л. І. Петрух, І. М. Головка ; М-во охорони здоров'я України, Львів. нац. мед. ун-т ім. Данила Галицького. — Київ : Медицина, 2015. — 968 с. — Бібліогр.: с. 964—966.
24. *Хоменко О.* Язык блатных, язык мафиози (1842—1978 гг.) : энциклопед. синоним. словарь. В 2 т. / Олег Хоменко ; авт.-сост. Н. Р. Петрова ; вступ. ст. И. Логвиненко. — Киев : Форт-М, 1997—1998.
Т. 1. — 528 с.
Т. 2. — 640 с.
25. *Lingvistica termineri danişma sözlüü gagauzça-ruşçagomınca = Русско-гагаузско-румынский словарь-справочник лингвистических терминов = Dicţionar-îndrumar de termeni lingvistici român-ruş-găgăuz* / Ін-т культури, насліддя Акад. наук Молдови Гос. ун-та Молдови, Глав. упр. образования АТО "Гагаузия" ; сост.: Е. Сорочяну, Т. Шаршов ; науч. ред. К. Чемыртан. — Кишинёв, 2015. — 312 с. — Бібліогр.: с. 306—310.

(Далі буде)

Надійшла до редакції 27 лютого 2017 року

УДК 316.774:004]:005

Оксана Матвієнко,
доктор педагогічних наук,
кандидат технічних наук,
професор кафедри комп'ютерних
наук КНУКіМ

Михайло Цивін,
кандидат технічних наук,
доцент кафедри
комп'ютерних наук КНУКіМ

Інформаційний менеджмент як основа концептуалізації моделі фахівця з інформаційної справи

У статті розглянуто можливість концептуалізації моделі фахівця з інформаційної справи на основі інформаційного менеджменту. Наголошено на тенденціях розвитку багатовимірності й полікомпонентності інформаційно-аналітичного, інформаційно-управлінського та інформаційно-технологічного складників у змісті діяльності фахівця з інформаційної справи і обґрунтовано їхні взаємозв'язки у межах інформаційного менеджменту. Зроблено висновки щодо доцільності концептуалізації моделі фахівця з інформаційної справи на основі інформаційного менеджменту, виходячи із його загальної мети та завдань.

Ключові слова: інформаційний менеджмент, модель фахівця, інформаційна справа.

Сьогодні розвиток інформаційно-комунікативного середовища характеризується широким спектром видів інформаційної діяльності (ІД), які не підпадають під традиційні професійні кваліфікації працівників

документно-інформаційної сфери. Така тенденція свідчить про суперечність між потребами практики в якісних результатах професійної підготовки фахівців для усіх видів інформаційного супроводу й підтримки